

АДВЕНТНАТА ЦЪРКВА В ЯМБОЛ НА 75 ГОДИНИ

На 13 ноември 2004 г. в град Ямбол се проведе празнична вечер с поздравителен концерт по случай 75-годишнината от основаването на ЦАСД - гр. Ямбол. Представителен хор към ЦАСД - Пловдив - запад изнесе духовно-музикалната програма под бурните аплодисменти на препълнената зала. Слово по случай празника произнесе пастор Ганчо Мавродиев. *ХМ*

Ресторант клуб „Изследовател“

На 20 ноември 2004 г. клуб „Изследовател“ към Адвентното младежко дружество при ЦАСД-Ямбол за пореден път презентира дейността си, като след това организира „Ресторант - клуб „Изследовател“. Изследователите бяха приготвили вкусни ястия и ги предлагат на различни щандове, от които всеки присъстващ можеше да си закупи желаното срещу скромен куверт и символична сума. Инициативата беше посрещната с голям интерес. Присъстваха около 80 души, които „благословили“ начинанието на изследователите с апетит и покупки. Средствата от инициативата вдъхновили тийнейджърите и те са готови да предприемат следваща такава. *ХМ*

РАЗМИСЛИ НАД ЖИВОТА И СМЪРТТА

СЛУЧКАТА

Всичко започнало неусетно, като на шега. Случило се по време на летния юношески лагер на Семково. Седемнадесетгодишният Димитър Нинчов от гр. Септември бил с приятели - с Краси имали за задача да накарат група хора да играят ролята на апостол Петър, да ходят по водата и да паднат в нея - защото такава била сценката. За целта трябвало да се използва езерцето до хижата. Двамата започнали да се шегуват, докато си подготвяли участието. Започнали да спорят дали водата е топла или студена, дали можели да влязат в нея или не. 23-годишният Александър Маринов от София също бил с тях. Искано им се в началото да си направят нещо като състезание по най-бързо преплуване на езерото. Влязъл и тръгнал. След него и Митко... Плувал нормално. Но

като стигнал до средата,

нещо, вероятно от студената вода, го прерязало и сякаш го парализирало изведнъж. Не можел да помырдне с ръцете и краката си. Усещал си тялото, но не можел да го движи. Целият бил скован. Всъщност Митко изобщо не бивало да влиза, защото имал редица здравословни проблеми, свързани с твърде много рискове.

И тогава започнал да потъва... Поел дълбоко въздух - като не можел да плува, поне се опитал да се задържи на повърхността. И се отпуснал. Но от схващането на ръцете мускулите му се стегнали, на тежавал и пак тръгвал надолу. Въздухът не достигал... Трескаво мислел какво можел да направи, за да издържи повече, защото знаел, че някой ще влезе, за да го спаси, опитвал да спечели време. А водата била студена.

Потъвал

и излизал многократно. Докакто започнал да се обръща с главата надолу. Няма сили, не можел да направи нищо. Това, което си спомня, е само смяната светлина-тъмнина. Помогил се за последно, казал: „Господи, в Твоите ръце се оставям!“ И се отпуснал - колкото можал. Вече усещал,

че започвал да потъва. Звуките, гласовете наоколо - всичко заглъхнало...

Тъкмо тогава усетил, че една ръка го докоснала, хванала го и го издърпала. Алек видял, че имало едно водно колело до тях с две момичета от хижата. Казал им: „Елате, момчето се дави!“ Но те го погледнали и се отпървили в друга посока. Викал,

но никой не станал.

Вече и на него не му достигал въздух, но знаел, че в езерото имало остров и че той бил наблизо. Опитал се да изтегли Митко и разбрал, че не можел сам. Отишъл до островчето, поел въздух и казал на момичетата: „Елате, защото той наистина се дави!“ Те си мислели, че се шегувал. Хиждарят го чул и поел към тях. В същия момент от единия край скочило друго момче - Кирил Георгиев от Видин, помощник-отговорник на лагера. Бил в кухненската палатка на симистренци - обядвали, докато Митко и Алек плували, а около езерото имало и други момчета и момичета. Внезапно Киричо чул тревожния вик на Краси - приятеля на Митко. Никой не вървал на думите му. Киричо обаче

излязъл веднага от палатката

и видял, че момчето наистина се давало, но никой не смее да скочи, за да му помогне. Без да се замисля в този момент, се хвърлил в студената вода и за кратко време стигнал до Митко.

Междувременно Алек вече си бил взел въздух и бил скочил обратно във водата. Двамата се срещнали вътре и поели Митко. Хиждарят пък останал до ръба на езерото. Прихванали го под мишници, за да го изкарат, и точно зад островчето скочило момиче. Впоследствие станало ясно, че това била петнадесетгодишната Галина Обретенова от Нова Загора. Тримата извадили Митко. Пристигнала лекарката на лагера с няколко помощници и така инцидентът приключил... Той провокирал обаче много размисли у младите участници в него.

Галина Обретенова: Исус се грижи за нас

Оттогава много мислех над живота и смъртта. И съм щастлива, че познавам Исус, Който ми подарява вечен живот. Щастлива съм, че Той се грижи за нас. Той се намеси в тази история и Митко сега е жив, със сигурност е засмян и още повече е уверен в Неговото приятелство. Щастлива съм, че съм част от огромно семейство, центърът на което е Христос!

Александър Маринов: За живота не трябва да има две мнения

За някои неща изобщо не трябва да има две мнения според мен - „Дали той се дави или не?“ Защото това е игра с живота. Дори и да не се дави,

ти трябва да скочиш, за да видиш как стоят нещата.

... В първия момент може би се изплаших. Всеки изпитва един такъв страх, но... не

знам... мислех как него да го спася. Аз лично преди години бях много шура глава и съм стигал до ръба. Но Бог е изпращал хора, които са ми помагали.

Тръпката от едно такова преживяване е много голяма. Да отидеш да скочиш с бънджи - това можеш както да го направиш, така и да не го направиш. Или пък да извършиш някоя подобна шуротия - и това е въпрос на предпочитание. Но да спасиш човешки живот - не всеки ден можеш.

Когато виждаш как някой вече бива спъван в църквата от някого в това, което е предприел, ти вече се обезсърчаваш и ставаш пасивен. И следващия път, когато разбереш, че някой се дави, може да си помислиш: „Ако скоча, ще си кажат това и това... Нека да си се удави!“

Кирил Георгиев: Направих равностметка на живота си

Чрез тази случка видях Божия план за нас. Видях по-ясно, че Исус е нашият Спасител и че ще се върне, за да ни вземе и за да преживяваме радостта от живота заедно с Него. Когато бях на брега и осъзнах какво ставаше с Митко, ми се внуши, че трябва да му помогна. В този момент не се замислих за опасността, просто в секундите, докато се събли-

чих, се молах на Бога да го изведе жив и здрав от езерото. След като всички се озовахме благополучно на брега, благодарих, че Господ чу молитвата ми. По-късно си направих равностметка на собствения живот и осъзнах колко ценен дар от Бога е той, разбрах, че не трябва да го пропилявам напразно. Едва ли има по-скъп подарък.

Понякога хората си мислят, че могат да намерят решение на проблемите си в алкохола или в наркотиците, или дори в смъртта, но това е една ЛЪЖА. Измислици на дявола. Ако за тези хора животът вече е изгубил значението

си, ако са толкова отчаяни, все пак има шанс за възвръщане на неговия смисъл - това е ИСУС. Ако поставим Него в центъра на своя живот и, още повече, ако Той бъде нашият живот, мисля, че няма да бъдем разочаровани, защото Бог е ЖИВОТ, Той е там, където е животът. Затова нека всеки да си зададе въпроса: „Кое да избира? Живота? Или смъртта?“ Благодаря на Бога, че ми помогна да разбера - няма нищо по-хубаво и по-ценно от живота в ИСУС. Защото „ОТ ГОСПОДА Е СПАСЕНИЕТО. ВЪРХУ ТВОИТЕ ЛЮДЕ НЕКА БЪДЕ БЛАГОСЛОВЕНИЕТО ТИ!“ (Пс. 3:8).

Димитър Нинчов: Искам вече не аз да съм жертвата

Може би точно заради това си струваше да се случи всичко - за да може да се сбуди у всекиго човешкото, което Бог ни е дал. Добротата. Защото ако не се появяват поводи тя да се използва, ние я забравяме.

Много пъти съм бил на границата между живота и смъртта. Когато бях на 12 години, ме оперираха от сърце. С една сестра си разговоряхме и й казах: „Дори да не бъде успешна операцията, дори да си знамя, има за какво да умра. Знаем, че един ден отново ще стана. И пак ще живея!“

Вследствие на целия си опит до момента съм стигнал до мотото: „Живей, за да обичам.“ Повечето хора съжаляват този, който е жертва. Но аз не съжалявам, че бях. Защото когато си жертва, ти провокираш някого да бъде добър, да ти помогне, да направи нещо за теб.

Преди инцидента атмосферата беше някак формална, всичко беше съвсем обикновено. После се промени самото мислене на хората. Защото

осъзнаха, че можех да си изгубя живота. А нещо се цени, когато вече го изгубиш.

Дали съм се променил? Започнах може би повече да ценя приятелството. Не само с Исус, но и с хората. Ще съжалявам, ако не разберем нещата, които Исус е искал да ни каже чрез това, което стана. Много е важно човек да размисля над онова, което му се случва. Така само може да разбере колко много го обича Исус. Бил съм какъв ли не - много добър и много лош. Но Исус винаги е бил с мен. Това е истинската любов. Бил съм с Него - Той е бил с мен. Бил съм без Него - Той е бил с мен. Бил съм против Него - и Той пак е бил с мен. Но да не забравяме, че си има и благодатно време, което не знаем кога ще свърши. И след него може пак да си очакваш, че въпреки че не си с Него, Той пак ще е с теб, но това няма да стане.

Искам от сърце да благодаря на Киричо, на Галия, на Алек. Не упреквам тези, които не скочиха във водата. Исус ще

им създаде други възможности да постъпят като тях. Малката оказана помощ може понякога да спаси много хора.

... Сега, след като Бог ми даде един нов шанс, имам по-голям стимул за живот. Много ще съжалявам, ако не направя това, което мога и имам възможност. Иска ми се вече не аз да съм жертвата, а и да помагам. Независимо как - дали духовно или материално. Защото след като вече сам съм се нуждаел от помощ, мога по-добре да разбирам хората в подобна ситуация.

На 27 декември 2004 г. Митко навършва своята пълнолетие. Редакцията на „Християнска мисъл“ му честити рождени ден и му пожелава да осъществи всички свои мечти с помощта на Този, Който винаги е бил до него - Господ Исус Христос.

Материалът подготви Людмила Младенова